

Hoofdstuk 1

Er klopt iets niet, wist Jenny nog voordat ze haar ogen opende. Te veel geluid. Ging oma Rian met een snoeischaar de heg te lijf? Vast niet. Of was Vik aan het zagen? Ze kon zich niet herinneren dat de kleinzoon van oma Rian vandaag zou komen om iets in de tuin van haar huisbaas te doen. Het kon ook dat het lawaai van auto's was die voorbijreden in de normaal vrij rustige straat, bedacht ze in haar nog slaapdrongen toestand.

Langzaam opende ze een oog. Dat ging moeizaam. Het voelde alsof haar ooglid zat dichtgeplakt, maar uiteindelijk kreeg ze het open. Licht prikte in haar oog, waardoor ze het meteen weer sloot, om het voorzichtig opnieuw te proberen. Het was veel lichter dan het zou moeten zijn. Haar slaapkamer was normaal niet zo licht door de zware, verduisterende gordijnen die voor de ramen van de dakkapel hingen. Het rook ook anders dan normaal. Een beetje muf, alsof er dagenlang geen raam was open geweest.

Steeds meer ervan overtuigd dat er iets niet klopte, veegde Jenny haar lange blonde haar uit haar gezicht en deed met een ruk ook haar andere oog open. Op dat moment drong een doffe, bonzende hoofdpijn tot haar door. Had ze een kater? Had ze echt zo veel gedronken?

Langzaam liet ze haar ogen door de ruimte dwalen. Witgrijze muren. Een witte kast met twee deuren. Grijze gordijnen die nauwelijks licht tegenhielden, en een beige laminaatvloer. Dit was niet thuis. Ze lag in elk geval in een bed, maar ze was zeker niet in haar eigen slaapkamer. Dit was niet de logeerkamer van

haar ouders of die van haar vriendin Nadia. Zelfs niet die van Jenny's broer Martijn.

Omdat ze een vaag geluid achter zich hoorde, hield ze abrupt haar adem in. Daar lag iemand... of iets. Bij haar in bed! Iets haalde adem. Nadia, was het eerste wat in haar opkwam. Misschien waren haar vriendin en zij om wat voor reden dan ook bij iemand blijven slapen na een avondje stappen. Er moest een logische verklaring zijn voor het feit dat ze niet in haar eigen huis in bed lag. Dat ze ergens anders was gaan slapen en dat er iemand naast haar lag.

Inmiddels drong een licht snurkgeluid tot haar door. Van Nadia? De mist in haar hoofd trok wat verder op. Gisteravond waren Nadia en zij op de fiets vanuit Hilvarenbeek naar een feest in Tilburg gegaan.

Ze deed haar best zich wat meer te herinneren. Het was gezellig geweest met goede muziek. Er had een band gespeeld die ze beiden goed vonden. Ze waren er meer bekenden tegengekomen. Ze hadden gedanst en wat gedronken. Verder kwam ze niet. Wat was er gebeurd? Had iemand iets in haar drankje gedaan? Was ze out gegaan? Waarom wist ze niet meer hoe ze hier terecht was gekomen? Ze bleven nooit in de stad slapen na een avondje stappen. Nadia wilde nergens anders dan in haar eigen bed slapen, wist Jenny. Desnoods belde Nadia haar vriend Nick om hen te komen halen.

Met inmiddels wijd open ogen en klaarwakker probeerde ze haar hoofd iets te draaien zodat ze over haar schouder kon kijken. Dat veroorzaakte een doffe pijn ergens op haar achterhoofd. Toch zette ze door. Wat ze zag was niet het lange, donkere haar van Nadia. Dit was kort, blond haar dat over een voorhoofd viel. Vage stoppels op de kin en wangen. Een man! Ze lag niet met haar vriendin in één bed, maar met een man!

Dit klopte van geen kanten! Ze merkte dat ze sneller begon te ademen en dat ze bang werd. Hoe was ze hier terechtgekomen? Was ze met deze man mee naar huis gegaan? Dat had ze nog nooit gedaan, zelfs niet toen ze tien jaar jonger was geweest.

Heel voorzichtig – ook omdat ze merkte duizelig te worden als ze haar hoofd te snel bewoog – schoof ze verder naar de rand van het bed, ervoor wakend het dekbed niet te veel te bewegen. Op de grond lagen her en der kleren verspreid over de vloer, zag ze nu. Van haar en van die ander. Ze had in elk geval haar slipje en hemd nog aan. Dat was deels een geruststelling, voor zover het geruststellend was dat ze in bed beland was bij een volkomen onbekende man. Had hij haar iets aangedaan? Was er iets gebeurd? Waarom was ze met hem meegegaan?

Nu dreigde paniek de overhand te krijgen. Proberen rustig te blijven werd steeds moeilijker, toch was het nu niet handig om meteen uit bed te springen. Stel je voor dat...